

naaet til sin Chefspost ad Kontorvejen. Han skrev aldrig selv en Linje i Bladet men instruerede og dominerede en Stab af Medarbejdere, hvis Værdi for Abonnementsprotokollen han nøje takserede og kontrollerede. Personlig forestod han Annonceafdelingen, som han viede sin specielle Interesse. Han var bleven Bladets Leder paa et Tidspunkt, da københavnsk Bladvirksomhed fra at være en Slags Husflid blev en Industri i stor Stil, hvor det tekniske Apparat betød mere end Talentet, og derfor krævede en praktisk uddannet Mand i Spidsen. Og Resultatet havde været glimrende. „Femte Juni“, som Enslev i sin Tid havde sat i Gang med en lille Sum sammenplukkede Penge og i Begyndelsen havde skrevet næsten alene, var nu et Millionforetagende, der beskæftigede flere hundrede Mennesker.

Med bekymret Mine betroede han Frøken Evaldsen, at der ved Maanedsopgøret havde vist sig en ret betydelig Nedgang i Bladets Indtægter baade paa Abonnements- og Annoncekontoen. Prisen paa Papir var samtidig stegen, og Afdragene paa den nye Viktoriapresse tyngede ogsaa stærkt paa Udgiftssiden. Dersom Nedgangen vedvarede, maatte han betragte Situationen som foruroligende.

Frøken Evaldsen sagde ham rent ud sin Mening — „som han jo forresten godt kendte“. Naar man fyldte Bladet med Teatervrøvl og al Slags barnagtigt Pjank om Damepynt og Fodboldkampe, kunde man ikke vente, at fornuftige Folk vilde læse det.